



**Republika Srbija**  
**VRHOVNI KASACIONI SUD**  
**Uzp 445/10**  
**02.12.2011. godina**  
**Beograd**

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Snežane Andrejević, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, odlučujući o zahtevu za preispitivanje sudske odluke koji je podnela P.S T. a.d. B, preko punomoćnika M.N, advokata iz B, protiv presude Upravnog suda III-3 U. 7201/10 (2009) od 15.10.2010. godine, uz učešće protivne stranke Republičke agencije za elektronske komunikacije, u predmetu utvrđivanja visine naknade za korišćenje radio frekvencije, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 02.12.2011. godine, doneo je

**P R E S U D U**

Zahtev se UVAŽAVA, UKIDA presuda Upravnog suda III-3 U. 7201/10 (2009) od 15.10.2010. godine i predmet vraća Upravnom sudu na ponovno odlučivanje.

**O b r a z l o ž e n j e**

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnosioca zahteva podneta protiv rešenja Republičke agencije za telekomunikacije "Ratel" broj 1-02-416-752/08 od 12.12.2008. godine, kojim se utvrđuje P.S. T. a.d. iz B. visina naknade za korišćenje radio-frekvencije u opsegu 3400-3600MHz za periode i u iznosima označenim u dispozitivu tog rešenja, sa obavezom uplate naknade u roku od 30 dana od dana dostavljanja rešenja i napomenom da neplaćanje, odnosno neblagovremeno plaćanje utvrđenog iznosa naknade ima za posledicu pokretanje postupka oduzimanja dozvole za radio-stanicu, obračunavanje zakonom propisane kamate, kao i pokretanje postupka izvršenja sudskim putem.

U zahtevu, podnetom na osnovu člana 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima, podnosilac osporava zakonitost pobijane presude zbog povrede zakona i povrede pravila postupka. Ukazuje da je već ispunio obavezu plaćanja naknade za korišćenje radio frekvencije i to prilikom dobijanja četiri dozvole za radio stanicu, koje su izdali Ministarstvo saobraćaja i telekomunikacija Republike Srbije i Ministarstvo za kapitalne investicije Republike Srbije na osnovu tada važećeg Zakona o sistemima veza. Navodi da je osporenim rešenjem i pobijanom presudom povređeno ustavno načelo iz člana 197. Ustava Republike Srbije - zabrana povratnog dejstva zakona i drugih opštih akata, jer je tuženi organ retroaktivno primenio odredbu člana 72. stav 4. Zakona o telekomunikacijama. Smatra da se navedena odredba zakona može primeniti samo u postupcima u kojima je tuženi organ izvršio zamenu dozvole (licence) na osnovu člana 106. Zakona o telekomunikacijama, što nije slučaj sa podnosiocem ovog zahteva, kome nije izdata dozvola, pa nema obavezu plaćanja naknade. Takođe, ističe da je sud u pobijanoj presudi pogrešno primenio Zakon o republičkim administrativnim taksama kada je naveo da plaćanjem administrativne takse tužilac nije platio naknadu za korišćenje radio frekvencije i predlaže da sud uvaži zahtev i preinači ili ukine pobijanu presudu.

U odgovoru na zahtev protivna stranka, Republička agencija za elektronske komunikacije, kao pravni sledbenik Republičke agencije za telekomunikacije, ostaje u svemu pri navodima istaknutim u odgovoru na tužbu i predlaže da sud odbije zahtev kao neosnovan.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je osnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, osporeno rešenje je doneto bez povrede pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je osnovano obavezan na plaćanje naknade za korišćenje radio-frekvencije, jer je tuženi organ pravilno utvrdio da su postojeće dozvole za radio-stanice na snazi i da je tužilac kao njihov korisnik dužan, saglasno članu 72. stav 4, 5. i 6. Zakona o telekomunikacijama, da plaća godišnju naknadu za korišćenje radio frekvencije u visini koju odredi Agencija u skladu sa Pravilnikom, koji je u primeni od 04.02.2006. godine.

Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da su osnovani navodi zahteva da je Upravni sud donošenjem presude povredio pravila postupka od uticaja na rešenje stvari, jer presuda ne sadrži razloge o bitnim činjenicama isticanim u tužbi. Naime, tužilac je u tužbi ukazivao na činjenicu da mu tuženi organ nije izdao novu dozvolu (licencu). U obrazloženju osporenog rešenja je navedeno da je Agencija u

zakonskoj obavezi da sprovede postupak izdavanja licence za frekventni opseg 3400-3600MHz, u skladu sa opštim aktom ministarstva nadležnog za poslove telekomunikacija, a dok se ne steknu zakonski uslovi za to može se zaključiti da su postojeće dozvole za radio-stanice na snazi i njihov korisnik T. a.d. je u obavezi da plaća godišnju naknadu za korišćenje radio-frekvencije. U obrazloženju pobijane presude su sadržani isti navodi u vezi obaveze tužioca da plaća navedenu godišnju naknadu, sa ocenom suda da se tužilac neosnovano poziva na pravo predviđeno članom 106. stav 3. Zakona o telekomunikacijama da mu se kao imaocu licence izda nova licenca bez javnog nadmetanja. Pri tom, sud ne daje razloge za ovakvu svoju ocenu, a pogrešno navodi da je tužilac imalac licence, jer to ni u tužbi ni u obrazloženju osporenog rešenja nigde ne stoji, budući da je tužilac imalac dozvola za radio-stanice, koje su izdate na osnovu člana 69. Zakona o sistemima veza. Takođe, u obrazloženju pobijane presude je navedeno da je za dozvole za radio-stanice, izdate po članu 69. Zakona o sistemima veza, koje po svom sadržaju odgovaraju dozvolama za radio-stanice predviđene članom 33. stav 10. tačka 1. Zakona o telekomunikacijama, kakvu dozvolu poseduje tužilac, članom 106. stav 6. istog Zakona predviđeno da se odredbe stava 1-5 tog člana samo shodno primenjuju, što znači da takve dozvole ostaju na snazi, a da su titulari takvih dozvola stečenih po ranije važećim propisima, u obavezi da vršenje svog prava usklade sa odredbama Zakona o telekomunikacijama. Međutim, osporeno rešenje ne sadrži ovakve navode i činjenične zaključke, a Upravni sud ne obrazlaže na osnovu čega je zauzeo izneti stav i tako utvrdio činjenično stanje bez rasprave, što je u suprotnosti sa osporenim rešenjem i u kome su citirani stavovi 1-4 člana 106. Zakona o telekomunikacijama, bez pozivanja na stav 6. tog člana i shodnu primenu, niti je opredeljeno da dozvola za radio-stanicu, izdata podnosiocu zahteva po članu 69. Zakona o sistemima veza, po svom sadržaju odgovara dozvoli za radio-stanice iz člana 33. stav 10. tačka 1. Zakona o telekomunikacijama. Uvidom u spise predmeta je utvrđeno da odgovor na tužbu Republičke agencije za telekomunikacije sadrži ovakvo zaključivanje, ali se ne može smatrati da je na taj način utvrđen pravni status tužioca nakon stupanja na snagu Zakona o telekomunikacijama, jer se taj status može utvrditi samo u rešenju, odnosno njegovom obrazloženju kao deo činjeničnog stanja. Prema članu 1. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ" 46/96), na osnovu koga je doneta pobijana presuda, u upravnim sporovima sudovi odlučuju o zakonitosti akata kojima državni organi i preduzeća ili druge organizacije koje vrše javna ovlašćenja rešavaju o pravima ili obavezama fizičkih lica, pravnih lica ili drugih stranaka u pojedinačnim upravnim stvarima. Shodno navedenoj zakonskoj odredbi, Upravni sud ceni zakonitost osporenog rešenja, u kome ne postoji činjenični zaključak u vezi pravne prirode stečenih dozvola za radio-stanice kakav je izražen u pobijanoj presudi, a koji je od bitnog uticaja na rešenje ove upravne stvari.

Imajući u vidu da su članom 33. Zakona o telekomunikacijama propisane vrste dozvola koje izdaje Agencija a da član 106. stav 2. istog Zakona određuje da je imalac licence ili kakvog drugog prava dužan da u roku od godinu dana od dana primene ovog zakona zatraži od Agencije izdavanje nove licence (zamena licence) ili odobrenja, koja će biti izdata saglasno ovom zakonu, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je radi zakonitog odlučivanja u ovoj upravnoj stvari neophodno utvrditi pravnu prirodu stečenog prava podnosioca zahteva nakon stupanja na snagu Zakona o telekomunikacijama, uz ocenu i odredbi člana 106. stav 6. Zakona o telekomunikacijama.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da je Upravni sud u pobijanoj presudi pogrešno primenio Zakon o republičkim administrativnim taksama kada je naveo da plaćanjem administrativne takse tužilac nije platio naknadu za korišćenje radio frekvencije, pa je našao da su ti navodi neosnovani. Ovo stoga što je pravilno u pobijanoj presudi navedeno da se plaćanje republičke administrativne takse po tarifnom broju 83 Zakona o republičkim administrativnim taksama, koji reguliše isključivo administrativne takse, ne može poistovetiti sa plaćanjem naknada za korišćenje radio-frekvencije koje su propisane članom 72. Zakona o telekomunikacijama, a nesporno je u ovoj upravnoj stvari da uz dobijanje dozvole ove naknade po Zakonu o sistemima veza nisu bile ni predviđene.

Sa iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud nalazi da su pobijanom presudom povređena pravila postupka koja su od uticaja na rešenje stvari, pa je na osnovu člana 55. stav 3. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09) odlučio kao u dispozitivu ove presude i predmet vratio Upravnom sudu koji je dužan da raspravi pitanja na koja mu je ukazano ovom presudom.

#### PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

Zapisničar

Predsednik veća - sudija

Gordana Bogdanović,s.r.

Snežana Živković,s.r.